

СТУДИЯ VIII

СЪДНИЯТ ДЕН

Обикновено гледище за Съдния ден. - Библейско ли е то? - Термините Съд и Ден определени. - В Писанията се говори за няколко съдни дни. - Първи Съден Ден и резултатите му. - Определен е друг. - Съдията. - Характер на предстоящия съд. - Подобие и различие на първия и втория съд. - Отговорност на света понастоящем. - Два интервирани съда и целите им. - Широко различаващи се оценки за предстоящия съд. - Как пророци и апостоли гледали на него?

"Бог е определил ден в който ще съди Вселената праведно чрез човека когото е определил" - "Праведният Исус Христос." "Защото Отец не съди никого, но е дал Сину всяка съдба."- Деяния на ап. 17:31; 1-во Иоан 2:1; Иоан 5:22.

С оглед на Съдния ден преобладава една много смътна и неопределена идея. Таения обикновено възглед е, че Христос ще дойде на земята седнал на голям бял трон, че ще повика както светец така и грешник, хора от кол и въже пред себе си за да бъдат съдени, сред големи природни конвулсии - земетресения, отваряне на гробове, топящи се скали и падащи планини, при което треперещите

грешници ще бъдат изведени от дълбините на вечната скръб за да чуят повторно греховете си, само за да бъдат отново върнати в една вечна и безмилостна участ и че светите ще слезат от небето за да свидетелствуват за мизерията и отчаянието на осъдените, да чуят отново решението на собствените си случаи и се върнат. Според преобладаващата теория, всички получават присъдата и наградата си при смъртта си, а това което междувременно за различие е наречено съд е просто *повторение* на първия съд, но за неразбираема цел, тъй като твърдят те, едно решение което е последно и непроменимо е дадено при смъртта.

Цялото предполагаемо време определено за това изумително дело – съдене на милиарди е ден от двадесет и четири часа. Една беседа в бруклинско събрание разгласи обикновенното гледище по този въпрос. Тя даде детайлно описание на работата на Съдния ден, представяйки го като завършен в границите на един единствен буквален ден.

Това е една твърде груба концепция и изцяло не се съгласува с вдъхновенното Слово. Извлечена е от една твърде буквална интерпретация на притчата на нашия Господ за овцете и козите. (Матей 25:31-46) Тя илюстрира абсурдността на всяки опит да се натрапи една буквална интерпретация на образния език. Притчата никога не е точно

твърдение, а само илюстрация на истина чрез нящо, което в много случаи е подобно на нея. Ако тази притча е буквално твърдение на начина по който ще се ръководи съда, то той би бил приложим към буквални овце и кози, точно както се чете, а не за човечеството въобще. Нека сега разгледаме едно по-Библейско, както и по-разумно гледище за работата и резултата от великия Съден ден, който Бог определил и с което ще трябва да се съгласуват, като разумно и Библейско заключение всички притчи и образи.

Термина *съд* означава нящо повече от просто произнасяне на присъда. Той включва идея за съд, както и решение основано на този съд. Това е истина не само за Българската дума съд, но и за гръцката, която тя превежда.

Термин *ден* в Писанията, както и в общата му употреба, макар в повечето случаи да е използван да представи период от двадесет или двадесет и четири часа, в същност означава някакъв определен или особен период от време. Така например се говори за Ноев ден, Вашингтонов ден. Посъщия начин цялото време на Сътворението в Библията е наречено ден, където четем за "деня в който Бог създаде небето и земята," (Битие 2:4) един продължителен период от време с определена дължина. След това четем

за "деня на изкушението в пустинята" – период от четиредесет години, (Евреем 3:8,9) "ден на спасение" (2-ро Коринтяни 6:2) също "ден на отмъщение," "ден на гняв," "ден на скръб" – термини приложени за един период от четиредесет години на края на Юдейския век и до подобен период на скръб на края на Евангелския век. След това отново четем за "Христов ден," "Съден ден и "негов ден" – термини приложими към Хилядогодишния век в който ще царува Месия, ще управлява и съди света с правда, гарантирайки както съд, така и произнасяйки присъда. За този период е написано: "Защото е определил ден в който ще съди живи и мъртви, "Защото е определил ден в който ще съди Вселената праведно." В неговия ден той ще покаже кой е този благословен и единствен Цар на царете и Господ на господарите. (Деяния на ап. 17:31; 1-во Тимотей 6:15) Защо би трябвало някой да предполага, че Съдния ден ще бъде от дванадесет или двадесет и четири часа, когато се признава по-широкото значение на думата *ден*, в други подобни случаи? Трудно е да се разбере с изключение на предположението, че са повлияни от традицията, без подходящо доказателство или изследване.

Онези които се консултират внимателно с пълен конкорданс на Библията за Съдния ден и забележат вида и количеството работа,

която ще се извърши през този период, ще види скоро абсурдността на обикновенното гледище и необходимостта да се даде на термина *ден* по-широкото му значение.

Докато Писанията говорят за един велик съдебен или Съден ден, който предстои и сочат, че човешките маси трябва да бъдат съдени окончателно в онзи ден с последна присъда, те също така учат, че имало и други съдни дни по време на които на съд били поставени известни избрани *класи*.

Първият велик Съд (съд и присъда) бил в началото в Едем, когато цялата човешка раса представена в главата ѝ – Адам, стояла на съд пред Бога. Резултата от този съд била присъдата – виновен, непокорен, недостоеен за живот, а наложеното наказание било смърт – "Умирайки ще умреш." (Битие 2:17) И така "Всички в Адам умират." Това време на съд в Едем бил Първият съден ден и оттогава на-сетне влезло в сила решението на Съдията (Бог Иеова).

"Божият гняв *се открива* от небето против несправедните." Това може да се види в всяка погребална процесия. Всяки гроб е свидетелство за това. Той се чувства в всяка болка и страдание, които преживяваме. Всички те са резултат от Първия съд и присъда – справедната Божия присъда, че не сме достойни за живот и благословенията предвидени първоначално за човека, когато е бил

покорен и в Божие подобие. Но човечеството било изкупено от присъдата на първия Съд чрез една жертва за всички дадена от великия Изкупител. Всички са изкупени от Бога и от присъдата – смърт – унищожение. Предвид на това изкупление, смъртта, не може повече да се разглежда в пълния вечен смисъл на думата, но по-скоро като временен съд, защото в Хилядогодишната утрин всички ще бъдат пробудени от Дарителя на живот, който е изкупил всички. Само Църквата на вяващите в Христа са все пак в известен смисъл освободени или "избягали" от първоначалната присъда и наказание.

Бягството им обаче не е още *действително*, но са считани за такива само чрез вяра. Спасени сме исамо "*чрез надежда*." Действителното ни освобождение от смъртното наказание (случило се на Адам и избегнато, като се отиде при Христа) не ще бъде напълно изживяно преди настъпване на утринта на възкресението, когато ще бъдем задоволени с пробуждане в подобие на нашия Изкупител. Но факта, че ние които познахме Божия милостив план в Христа "*избегнахме тленцето*, което е (още) на света," дотолкова доколкото с това доказваме, че другите не ще имат бъдеща надежда за избягване, напротив то по-скоро доказва противното. Ние сме само първи плодове на Бога от творенията му. Бягството ни от Ада-

мовата смърт към живот в Христа е предвкусване на нечия воля да се освободи от робството на тлението (смърта) в свободата да се живее за всички, които Бог ще признае за синове. Всички които може би ще се освободят от смърта и се обърнат към живота, без оглед на различия в естеството, Бог предвидил да бъдат негови синове на различна степен на съществуване. Евангелския век е Съден ден за живот или смърт за призиваните за Божественно естество.

Но Бог определил Ден в който ще съди света. Как може да стане това? Променил ли се е Бог? Заключение ли е Бог, че решението му в съда на първия човек и главната присъда са били несправедливи, твърде сурови и че сега е решил да съди света индивидуално? Не. Ако случая беше такъв, не бихме имали по-добра гаранция за справедливо решение в един бъдещ съд, отколкото в миналото. Не че Бог счита решението си в Първия съд за несправедливо, но защото предвидил *изкупление* от наказанието на Първия съд за да може да гарантира друг съд при по-благоприятни условия за цялата човешка раса. Тогава всички ще са преживяли греха и резултатите му. Бог не променил нито една йота от първоначалната си цел, която формирал преди началото на света. Той ясно ни информира, че не се променя и по никакъв начин не изчиства

вината. Той ще изиска пълната вина, която справедливо произнесъл. Пълното наказание било платено от Изкупител или заместник, когото сам Бог предвидил – Исус Христос, който "по божия милост вкусил смърт за всеки човек." Купувайки Адам и расата му с собственния си живот, сега нашия Господ може законно и справедливо да предложи на всички отново живот. Това ново предложение направено на Църквата е под завета на жертвата. (Псалом 50:5; Римляни 12:1) За света, то ще бъде под условията на Новия Завет.– Римляни 14:9; Евреем 10:16; Иеремия 31:31.

По-нататък сме информирани, че когато Бог даде индивидуалния съд на света, той ще се ръководи от Христа, като Съдия, когото Бог ще почете така, поради покорството му дори до смърт за да на изкупи. Бог го превъзвишил дори до Божественно естество, да бъде Княз и Спасител (Деяния на ап. 5:31) за да се възвърне от смъртта и гарантира съд на всички, които купил с собствената си скъпоценна кръв. Бог поверил на Сина си и му дал всяка власт на небето и земята.– Иоан 5:22.

Тогавашното превъзвисяние, прославен Христос, който толкова възлюби света, че даде живота си изкупителна цена, ще бъде Съдия на света в обещания бъдещ Съд. Сам Бог Иеова го назначил на тази служба за същата цел. Тъй като ясните изявления на Писани-

ята са такива не трябва да се страхуваме, но напротив съществува причина за голяма радост на всички, като гледаме напред към Съдния ден. Характера на Съдията е такъв, че е достатъчна гаранция, че Съда ще бъде милостив и справедлив, вземащ под внимание недостатъците на всички, докле желаещите и покорните си възвърнат първоначалното съвършенство, изгубено в Едем.

Съдията в древността бил човек, който осъществявал справедливост и облекчавал подтиснатите. Забележете например как, когато бил притесняван от враговете си поради простъпките му против Бога, Израел бивал отново и отново освобождаван и благославян с издигане на Съдии. Ето защо четем: "И когато викаха израилевите синове към Господа, Господ възстави *избавител*... Готониила и върху него беше дух Господен и *съди* Израеля и излезе на бой и предаде Господ в ръката му и земята беше в покой четиредесет години. (Съдии 3:9-11) Макар че света бил дълго под власта и подтисничеството на Противника-Сатаната, все пак онзи който платил за греховете на всички с собствената си скъпоценна кръв ще вземе скоро голямата си власт и ще царува. Той ще *освободи и съди* онези които толкова възлюбил, че изкупил.

С това заключение се съгласяват *всички* пророчески изказвания. Писано е: "Ще съди

народите с правота и вселената с правда." – Псалом 98:9.

Предстоящият Съд ще почива точно на същите принципи, както първият. Ще бъде представен същия закон на покорство с същата награда живот и същото наказание – смърт. Както Първият съд имал начало, прогресирал и достигнал кулминационната си точка с присъда, така ще бъде и с Втория. Присъдата ще бъде живот за праведните и смърт за неправедните. Втория съд ще бъде по-благоприятен от Първия, заради опита придобит от резултатите на Първия съд. Противно на първия съд, втория ще бъде такъв при който всеки човек ще бъде подложен на изпитание за самия себе си, не за друг. Тогава никой не ще умира заради греха на Адам, или заради унаследеното несъвършенство. Повече не ще се казва: "отците ядоха кисъл и зъбите на чадата оскомняха, но всеки човек, който изяде кисъла, неговите зъби ще оскомнеят." "Душата която е съгрешила ще умре." (Йезекиил 18:4; Йеремия 31:29,30) Тогава за света ще бъде истина, както е за Църквата сега, че човек не ще бъде съден според това, което няма, но според това което има. (2-ро Коринтяни 8:12) При царуването на Христа, човечеството постепенно ще се образова, упражнява и дисциплинира докле достигне съвършенство. Когато достигне съвършенство ще се изисква

съвършенна хармония с Бога и всеки, който не се подчини съвършено ще се отсече, осъден, като недостоеен за живот. Греха донесъл смърт на човешката раса чрез Адам бил акт на непокорство, но чрез този акт тя отпаднала от съвършенството. Бог имал право да изисква от него съвършено подчинение, тъй като той бил създаден съвършен. Той ще изисква същото от всички хора когато великото дело по възстановяването им завърши. Който тогава и в най-лека форма отпадне от съвършенството, не ще бъде позволено да има вечен живот. Да се отпадне от съвършенството тогава ще означава доброволен грях против пълната светлина и съвършенната способност.

Всяки който греши самоволно срещу пълната светлина и способност ще изчезне в втората смърт. Ако някой през този съдебен век под блясъка на светлината откаже предложените милости и не напредне в посока на съвършенството в продължение на сто години ще бъде сметнат за недостоеен за живот и ще се "отсече" – като по време на стоте години ще се намира в период на сравнително детство. Ето защо за този ден е писано: "Човек ще умира като момък на сто години, и като грешник ще бъде проклет умирация стогодишен." (Исаия 65:20, превод Лиссер) Ето защо всички трябва да имат сто години за съд и ако не са толкова упорити в

отказа си да прогресират, съдебния им процес ще продължи през цялия ден на Христа, достигайки кулминацията си на края му.

Приключването на приближаващия Съд за света е посочен ясно в притчата за овцете и козите. (Матей 25:31-46; в Откровение 20:15; 21:8 и в 1-во Коринтяни 15:25.) Тези и други Писания сочат, че на края на Съдния ден, двете класи ще бъде напълно разделени - "покорните и непокорните," онези които са в хармония с буквата и духа на Божия Закон и такива които не са в хармония с него. Първите влизат в вечния живот, а другите се връщат обратно в смърта - изчезване - "Втора смърт." Присъдата е същата както в Първия съд от която били сметени за освободени от Христа, който си осигурил правото да ги освободи, като плати за откупването им с смърта си. Това ще бъде втората им смърт. За тях не ще бъде даден никакъв нов откуп, нито освобождение или възкресение, тъй като греха им бил самоволен, индивидуален - грях против пълната светлина и възможност при един по-благоприятен и индивидуален съд.

Не искаме да бъдем разбрани, като игнориращи сегашната отговорност на света, която всеки човек има според светлината на която се радва, било тя светлина на природата или откровението. "Очите Господни са на всяко място и наблюдават злите и доб-

рите" и "Защото Бог ще накара на съд всяко дело и всяко скришно или добро, или зло." Притчи 15:3; Еклесиастис 12:14) Добрите и зли дела понастоящем ще получат *справедлива* компенсация за награда сега, или отсега нататък. "На някой човеци греховете са предизявени и преди тях идат на съд, а на някои отпосле идат." (1-во Тимотей 5:24) Никой друг освен облагодетелствуваното от Бога "малко стадо" все още има подходяща светлина за да си навлече последното наказание—Втората смърт. Ние тук само набелязваме въпроса за отговорността на света понастоящем, като оставяме подробностите за последващо разглеждане.

Между Първият и Вторият Съдни дни на света се простира период от около шест хиляди години. През този период Бог избирал две особенни класи измежду хората, упражнявайки, дисциплинирайки и опитвайки ги специално за да станат негови почетни инструменти през периода или деня за съдене на света.

Двете класи са съответно определени от ап. Павел (Евреим 3:5,6), като дом на Синове и дом на Слуги, като първите били съставени от обръщенци, опитани и намерени верни през времето на Християнската диспензация, а последните от верни обръщенци, предшествуващи Християнската диспензация. Специалния подбор по никакъв начин не пречи

на съденето или съда обещан за човешкия свят по време на века, който ще последва Евангелската диспенсация. Онези които успешно минат изпитанието за някоя от особенните класи, не ще дойдат на съд с света, но ще получат наградата си, когато света дойде на съд. Те ще бъдат Божии сътрудници за благославяне на света, като инструктират и упражняват човеците за последното им изпитание и съд. "Не знаете ли, че светиите ще съдят света?" - 1-во Коринтяни 6:2.

Тези специално избрани класи, подобно на останалото човечество, някога били под осъждането на Адам, но чрез вяра станали участници в привилегиите на Христовата смърт. След като най-напред били оправдани чрез вяра в Изкуплението и след като изпълнили необходимите условия съответстващи на знанията им, те са счетени за достойни да бъдат превъзвишени до състояние на почит и авторитет.

Съда или присъдата на двете класи била много по-сурова отколкото ще бъде Съда на света в Съдния ден, защото трябвало да устоят на Сатаната, Княза на този свят, с всичките му хитрини и примки. В Съдния ден на света Христос ще царува, а Сатаната ще бъде вързан за да не може да мами народите. (Откровение 20:3). Те страдали и били преследвани за правдата, а тогава

човеците ще бъдат награждавани само за правдата и наказвани за неправдата. Те имали много големи препятствия и примки по пътя си, които ще бъдат вдигнати, когато света бъде подложен на съд. Макар че съда на двете особенни общества бил много по-суров отколкото ще бъде съда на света, наградата е сравнително по-голяма.

Под влияние на софизмите на великия измамник Сатаната, както света, така и номиналната Църква се лишили от благословените уверения за настъпващото време за справедлив съд. Те знаят че Библията ни говори за предстоящия Съден ден, но гледат на него само с страх и ужас и поради него за тях няма повече добре дошли неща от това, че Божият ден е близко. Те го отдалечават от себе си и не желаят да чуят за него, дори и да им се спомене. Те нямат представа за света под славното царуване на онзи, когото Бог назначил да съди праведно света. Сред най-голямите заслепяващи влияния, които Сатаната измислил за да държи човеците в незнание за Истината на Съдния ден, били грешките които се промъкнали в песнарките на различните религиозни секти. Мнозина почитали тези грешки като изключително важни към Божието Слово.

Колко различно гледат пророците и апостолите на обещания Съден ден! Забележете ликуващия пророчески израз на

Давид.- 1-ва Летоуници 16:31-34. Той казва:

"Да се веселят небесата и да се радва земята и да говорят между езичниците: Господ царува. Да шуми морето и изпълнението му! Нека се радват полетата и всичко що е в тях. Тогаз ще се радват дърветата на дъбравата пред лицето на Господа ЗАЩОТО ИДЕ ДА СЪДИ ЗЕМЯТА. Славословеце Господа защото е благ, защото милоста му е в век."

За същия този ден Апостола посочва, като ни уверява, че ще бъде славен и желан ден и че за него цялото творение стене и пътува в мъка заедно - очаквайки великия Съдия да освободи и благослови света, както и да въздигне и прослави Църквата. Римляни 8:21,22.

В Иоан 5:28,29 едно скъпоценно обещание за света за идващия *съд-изпитание* за вечен живот, поради неправилен превод е обърнато в ужасно проклятие. Според гръцкия текст, онези които са правили зло-които не са получили Божието одобрение ще възкръснат (вдигнати за съвършенство) чрез присъди "удари" и дисциплиниране.- Виж ревизирания превод на Библията.